

med den at gjøre. Saa kunde man jo ganske sikkert, som ogsaa den ærede Ordfører anbefalede at gjøre, rolig pakke sammen og sige: Der er Intet ved denne Sag at gjøre; naar de Fører, om en Sag end er nok saa god, ikke vil gaa ind derpaa, kan det ikke nytte at tale derom, men saa lad os affviisere derved lige saa godt uden Diskussion. Smidlertid tror jeg ikke, at de, der omfatte Forsvaret med Interesse og Barme, ganske kunne berolige sig ved at blive staaende derved. Jeg tror, at det er rigtigt for dem, om ikke for Andet saa for deres egen Bevidstheds Skyld, at gaa ind paa en lidt nærmere Drøftelse af de reelle Grunde, der ere anførte mod at give den høitærede Minister den Bevilling, der er Tale om. Jeg skal da først bemærke, at naar Udvalgets Mindretal ikke kan erkjende det for høvet over enhver Tvivl, at det er heldigst for vort Forsvar at bygge et saadant Skib som det heromhandlede, skal jeg dertil sige, at skulle vi vente saalænge, at det er høvet over enhver Tvivl, saa faae vi det sandelig aldrig bygget; thi der vil altid være Strid og Tvivl om den Slags Ting; men er der nogen Leilighed, hvor der maa siges at være gaaet en saadan Undersøgelse i Forveien, at Tvivlen burde være fjernet for vort eget Bedkommende, er der nogen Leilighed, hvor ogsaa andre Stater vise os Veien, tror jeg, at det netop maa være denne. Det kan ikke være ubekjendt for Udvalget, at der har været arbeidet overordentlig alvorlig og indgaaende paa Behandlingen af dette Spørgsmaal, og jeg tror ogsaa, at Resultatet af denne Overveielse har været forelagt Udvalget ifjor. Det er Forsvaret af Landet i sin Helhed, der da var under Forhandling og blev drøftet i en Kommission af forskjellige Kræfter baade af Land- og Søværnet; og skjøndt det ikke kan negtes, at der var nogen Uenighed i denne Kommission med Hensyn til flere væsentlige Spørgsmaal, var der et Spørgsmaal, hvorom Kommissionen var, tror jeg, fuldstændig enig, og det var om Nødvendigheden af, at vort Søværn, naar det skal kunne udfylde den Rolle, det skal spille i Landets Forsvar, maa være forsynet med kraftige Kampskibe, og man kom atter ved en nøiere Overveielse deraf til det Resultat, at ved kraftige Kampskibe kunde der ikke forstaaes Andet under de nuværende Forhold end Pantserfibe, der naturligvis ikke maatte være som de store Spmagters kraftige Kampskibe, men egnede for vore Forhold. Jeg kan være fuldstændig enig med den ærede Minister i, at det vilde være aldeles feilagtigt, hvis man af Artilleriets Udvikling vilde slutte sig til, at Pantseret snart skulde falde. Jeg nærer den Overbevisning, at selv om Artilleriet virkelig skulde naae saa vidt, at det tykkeste Pantser ikke kan staa derimod, vilde Pantserfibene altid komme til at staa som kraftige Kampskibe, idet de altid ville have en saadan Styrke, at Pantseret virkelig, om det end ikke kan modstaa enkelte direkte Skud, altid

ved de Skud, der komme ind paa skraa, vil sikke Skibet mod Undergang, hvad der albrig kan være Tilfældet med upantsrede Skibe. Ja, jeg tilstaar oprigtig, at det næsten er det Mindre for mig, at Skibet bliver beskaernet, men hvad jeg gjerne vil skærme, er Lilliden hos Føreren og Lilliden hos dem, der skulle kæmpe med et saadant Skib; men den maa i Bund og Grund ruineres, naar de skulle sige til sig selv: Det Materiel, vi gaa ud med, er ufyldstgjørende, og det vil føre til, at de enten med det ufyldstgjørende Materiel løbe ud og bukke under, eller, hvad der maaste er ligesaa rimeligt, at de maa erklære, at de lige over for det Materiel, der stilles imod dem, ikke kunne løbe ud. Det har endnu en anden Betydning for mig, nemlig at det giver det Søværn, vi ikke kunne gi ve Pantser, forøget Styrke, idet Tilstedeværelsen af eet eller flere Pantserfibe maa give andre, ikke pantsrede Skibes Besætninger større Courage, om jeg saa maa sige; thi de vide da altid, at de have paa Balpladsen Kammerater, som have Evne til at tage Kampen op for dem, naar der intet Andet er tilovers for dem end at knibe ud. Skjøndt dette nu er saaledes, og skjøndt jeg nærer en fuldstændig Overbevisning om, at denne Anskuelse deles af den største Del af Marinens Officerer, kan det vist her være Tilfældet som mange andre Steder, at der er delte Meninger, og jeg kan ikke negte, at da ifjor Ministerliste foregik, som det ogsaa er bragt paa Tale i Udvalgsbetænkningen, imødesaa jeg med en vis Spænding og Interesse de Resultater, hvortil den ærede nuværende Marineminister vilde komme i dette Spørgsmaal, og jeg kan ikke negte, at det tjente mig til stor Beroligelse, da jeg saae de Forslag, han kom frem med i Mar, og som paaafaldende ligne dem fra ifjor. Hans Standpunkt er altsaa fuldstændig det samme som det, hvorpaa den tidligere Marineminister, den nuværende Krigsminister, stod, da han forlod Styrelsen, og nu kan man jo ganske sikkert spørge — og Udvalget giver jo ogsaa en lille Antydning deraf — om det da virkelig er saa, at Marineministeren traadte ind paa en Regtelse af en saadan Bevilling, paa en Regtelse af, at Udvalget overhovedet vilde gaa ind paa en saadan Bevilling. Det var jo, som det vel maa erindres, ikke Tilfældet. Udvalget den Gang og dets Ordfører, der jo ligedes er Ordfører nu, erklærede, at der aldeles ikke var Tale om nogen Opgivelse. Nei, det var en Opsættelse — det var det Sele —; det gjorde saa godt som Ingenting, om det opsattes et Mar. Det Indtryk, jeg fik, var, at den nuværende Krigsminister, som den Gang ogsaa var Marineminister, egentlig mindre gik af som Marineminister, fordi denne Bevilling negtedes ham, end fordi han havde en meget bestemt Anskuelse, som han ogsaa ubtalte her, idet han nemlig sagde: Negte De denne Bevilling, saa opfattede De Sagen, og opfattede De denne Bygning